

[Ministeren for forureningsbekæmpelse.]

set at man kan være sympatisk indstillet over for tanken og over for mange af de ændringsforslag, der foreligger, på grund af den vidtgående karakter — for de repræsenterer jo en sammenhæng — afstå fra at stemme for de ændringsforslag, der er stillet her.

Til hr. Lennart Larson er der vel kun at sige, hvad hr. Alsing Andersen var inde på, at det stunder mod kommunevalg, for det var jo en ren sammenligning mellem de fortræffeligheder, der er udfoldet af hr. Lennart Larson og forgængere på denne post i hans kommune, og det, der er sket i en række andre kommuner. Hvad kan der ske ved, at man bruger denne lovgivning til at fastlægge en række normer, som også gør det muligt for andre kommuner end Odense kommune at komme op på det fremragende niveau, som Odense kommune er nået op på? Det er jo netop det, der er mulighed for med det lovforslag, der foreligger her.

Hr. Lennart Larson siger ordret: man kunne have fastsat normer. Ja men det kræver da en hjemmel at fastsætte normer, og der har ikke været nogen hjemmel til at fastsætte disse normer, før den nu fremkommer heri miljøbeskyttelseslovgivningen. Ergo skulle vi have en hjemmel til at fastlægge disse normer, og når den hjemmel var opnået, kunne vi begynde at fastlægge normerne, men vi har været så hurtige, at de vejledende normer på spildevandsområdet, som er de mest omfattende, allerede ligger til udtalelse, før lovforslaget er vedtaget her, for at tilkendegive både over for de berørte og over for folketingsudvalget, hvad der er sigtet med og indholdet af de pågældende normer.

Så siger hr. Lennart Larson, at problemet skal løses på lokalt plan. Jeg vil da godt svare med et modspørgsmål: hvad er det i denne lov, der forhindrer, at forureningsopgaverne kan løses på lokalt plan? Jeg har vanskeligt ved at se, at der er noget som helst i denne lov, der forhindrer dette. Der er ganske vist en paragraf, der giver ministeren mulighed for at gribe ind i en enkelt sag, men man skal da ikke tro, at ministeren vil gribe ind i den enkelte sag for at sinke den eller forhindre en behandling. Det kunne måske være med det modsatte formål: at sørge for, at den fik en behandling. Jeg synes i og for sig, vi trænger til en belys-

ning af, om noget som helst i denne lov skulle kunne hindre denne decentrale løsning af opgaverne, som jeg er meget stærk tilhænger af.

Jeg skal ikke gå ind i en diskussion om sundhedskommissioner eller ikke sundhedskommissioner. Jeg må sige, at forureningsbekæmpelsen i sin videste konsekvens er en politisk handling, fordi det er en interesseafvejning, og hvis ikke dette er en politisk handling, som kun kan og bør udøves af politisk valgte organer, så ved jeg egentlig ikke, hvem der skal forestå det.

Jeg skal endnu en gang takke for behandlingen her ved anden behandling.

Camre: Hr. Vivike var inde på spørgsmålet om indholdet af de af SF stillede ændringsforslag, og hvor vidtgående disse nu måtte siges at være.

Ministeren har allerede citeret et af disse ændringsforslag, og jeg kan føje endnu et til. Ændringsforslaget til § 3, stk. 3, vil få denne paragraf til at lyde:

„Den, der udøver eller vil påbegynde virksomhed som nævnt i § 2, skal træffe de til forebyggelse og imødegåelse af forurening nødvendige foranstaltninger og tilrettelægge virksomhedens drift på en sådan måde, at virksomheden ikke giver anledning til forurening.“

Jeg kan herom sige helt det samme, som ministeren sagde om samme paragrafs stk. 1, som fastslog, at den, der ville påbegynde virksomhed, skulle gøre det på en sådan måde, at fare for forurening ikke opstår.

Vi er i meget høj grad enige om sigtet med denne lovgivning, men jeg mener ikke, at det kan være hensigtsmæssigt at give paragraffer med et indhold, som man på forhånd ved ikke kan overholdes.

Jeg har ladet mig fortælle, at man i en periode har haft en meget stærk afholdsbevægelse i Norge og derfor har gennemført en streng lovgivning på området hjemmebrænding. Men samtidig har man haft ganske mange mennesker, som gerne ville overtræde lovgivningen, derfor lod man være med at håndhæve den, og så var begge parter tilfredse. Jeg synes, det vil være meget dårligt at give en streng lovgivning for at tilfredsstille dem, som nærer meget stærke miljøbeskyttelsesønsker, og så — for det lå der jo i hr. Vivikes udtalelser — lade være